

Για τα πανεπιστήμια

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΙΑΦΑΚΑΣ

Ο νόμος-πλαίσιο για τη λειτουργία των ΑΕΙ δεν έχει έως τώρα εφαρμοστεί στην πράξη. Η αλλαγή πλεύσεως του υπουργού Παιδείας, Ευριπίδη Στυλιανίδη, φαίνεται να δημιουργεί νέο κύκλο αναταραχής στις σχολές. Κι αυτό γιατί αποφάσισε να «ξεπαγώσει» τον νόμο και να ζητήσει από τα ιδρύματα να καταρτίσουν μέχρι το τέλος Μαΐου τα τετραετή αναπτυξιακά προγράμματα -αλλιώς, αντίο, χρηματοδότηση. Οι προγραμματισμένες πρυτανικές εκλογές αναβλήθηκαν υπό την πίεση των φοιτητικών καταλήψεων, ενώ η εμμονή του υπουργού υπέρ της ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων πυροδοτεί το κλίμα.

* «Αυτό που κυρίως απασχολεί την κυβέρνηση τώρα είναι να δείξει αποφασιστικότητα και πολιτική ορμή στην εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων της για τις ανάγκες της κεντρικής πολιτικής» επισημαίνει ο αντιπρόεδρος του ΕΜΠ, Γεράσιμος Σπαθής.

* Ο αντιπρόεδρος της ΠΟΣΔΕΠ, Γιάννης Μαΐστρος, σημειώνει: «Η πρόσφατη επιτάχυνση της επιθετικής πολιτικής, που μάλιστα συνοδεύθηκε από τις γνωστές ύβρεις και αλαζονικές συκοφαντίες εναντίον του δημόσιου πανεπιστημίου, ανέδειξε τον υπουργό Παιδείας τουλάχιστον ισότιμο, ως προς την έλλειψη πειστικών επιχειρημάτων, με την προκάτοχό του και δόκιμο τελάλη τηςπραμάτειας των αδημονούντων "επενδυτικών κεφαλαίων"».

* «Η ανατροπή της συνεχούς υποχρηματοδότησης από την πλευρά της πολιτείας παραμένει το κυρίαρχο αίτημα του φοιτητικού κινήματος» υπογραμμίζει ο γραμματέας της ΠΑΣΠ του ΕΜΠ, Γρηγόρης Κατσιλάς. «Η λύση που προτείνει η κυβέρνηση είναι η αντιδραστική λογική της άνευ όρων παράδοσης του χώρου της παιδείας στο ιδιωτικό κεφάλαιο»

Δεν έχουν αφήσει τίποτα όρθιο

Του ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΪΣΤΡΟΥ*

Ο «νόμος Γιαννάκου» και τα άλλα νομοθετήματα που επιβάλλουν την αναδιάρθρωση της ανώτατης εκπαίδευσης και συνάντησαν την αντίδραση του συνόλου σχεδόν της πανεπιστημιακής κοινότητας, είχαν πολλαπλό στόχο:

Α Να μειώσουν ακόμη περισσότερο τη δημόσια δαπάνη για το πανεπιστήμιο, φτάνοντας σε επίπεδο στραγγαλισμού την υποχρηματοδότησή του, με αποτέλεσμα η φοιτητική μέριμνα, η υποδομή, οι πανεπιστημιακές σημειώσεις, οι δαπάνες μετακίνησης εκλεκτόρων, οι δαπάνες συμμετοχής σε συνέδρια κ.λπ. να περιορίζονται σε βαθμό ασφυξίας.

Β Αυτό θα έχει ως συνέπεια να ωθούνται τα πανεπιστήμια σε αναζήτηση ιδιωτικών πόρων προκειμένου να επιβιώσουν, πουλώντας υπηρεσίες και προϊόντα και εκποιώντας το κύρος τους με την αναζήτηση χορηγιών για έδρες με «επώνυμο».

Η ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης προωθείται με τις ιδιωτικού χαρακτήρα συμβάσεις κάθε πανεπιστημίου με την κυβέρνηση, με τη στοχευμένη χρηματοδότηση ελάχιστων μεταπτυχιακών που επαγγέλλεται το σχέδιο νόμου για τα μεταπτυχιακά και την επιβολή διδάκτρων σ' αυτά.

Γ Άλλος ένας στόχος προκειμένου να μειωθούν οι αντιστάσεις στο εσωτερικό του πανεπιστημίου είναι η μείωση της αυτοτέλειας και η επιβολή κρατικού ελέγχου σε έναν αυτοδιοικούμενο θεσμό, η ουσιαστική κατάργηση της ακαδημαϊκής ελευθερίας στις σπουδές και την έρευνα και η επιβολή αυταρχικών μηχανισμών στη θέση της ακαδημαϊκής λειτουργίας και του δημοκρατικού ελέγχου.

Δ Ο «νόμος Γιαννάκου» σε συνδυασμό με τον νόμο για τη «διασφάλιση ποιότητας» επιβάλλει το «επιχειρηματικά πανεπιστήμια» ως μοντέλο, με «τετραετή αναπτυξιακά προγράμματα» και «συμβόλαια» που θέλει η κυβέρνηση να συνάπτουν μ' αυτήν.

Ε Τέλος, με το βλέμμα δόθεν στην αγορά εργασίας των αποφοίτων επιχειρείται, μέσω της εισαγωγής των πιστωτικών μονάδων και του συμπληρώματος διπλώματος, η διάλυση των πανεπιστημιακών σπουδών και η ακύρωση των συλλογικών επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων, δίχως επιχειρήματα, χωρίς μελέτες στοιχεία και ποιοτικούς δείκτες!

ΣΤ Η κυβέρνηση ολοκληρώνει την αναδιάρθρωση του μαζικού δημόσιου πανεπιστημίου με τον νόμο για την έρευνα. Ο σχετικός νόμος βγάζει έξω από το πανεπιστήμιο την έρευνα και μετατρέπει τους πανεπιστημιακούς σε γυρολόγους και επαίτες χρηματοδότησης, από τον μηχανισμό αναδιανομής των πόρων για την έρευνα και τις ιδιωτικές επιχειρήσεις!

Η χώρα μας θα περιπέσει σε ακόμη χειρότερη μοίρα ως προς τη χρηματοδότηση της έρευνας, ενώ η βασική έρευνα θα σβήσει. Τα δημιουργικά μυαλά θα πηγαίνουν στις μητροπόλεις που θα συσσωρεύουν πλούτο γνώσης και ερευνητικό δυναμικό.

*Με όλα αυτά τα μέτρα οι πολιτικοί εκφραστές και «κράττες» των ιδιωτικών συμφερόντων στη χώρα μας έχουν βαλθεί να μεταλλάξουν τα δημόσια πανεπιστήμια σε αυταρχικά εκπαιδευτήρια, τις σπουδές σε εμπόρευμα και τους πανεπιστημιακούς σε χαμηλόμισθους υπαλλήλους χωρίς ακαδημαϊκές ελευθερίες, με τάση μάλιστα να περιοριστεί η μονιμότητά τους και να επιβληθούν οι ελαστικές μορφές εργασίας (όπως οι εποχικοί διδάσκοντες του Π.Δ. 407/80).

*Ετσι πιστεύει ότι θα μπορέσει η κυβέρνηση να υποβαθμίσει ποιοτικά τα δημόσια δωρεάν πανεπιστήμια ώστε να «ανταγωνιστούν» επί «ίσοις όροις» με τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών (ΚΕΣ) και τις επιχειρήσεις που πουλάνε υπηρεσίες τριχρόνης κατάρτισης και κίβδηλα προσοντόχαρτα με περιτύλιγμα την ελπίδα για επαγγελματικά δικαιώματα. Οι ιδιοκτήτες και οι εκπρόσωποι κολεγιακών παραρτημάτων ξένων ΑΕΙ συνωστίζονται στους διαδρόμους κυβερνητικών επιτελείων και μίντια πιέζοντας να ολοκληρωθεί η θεσμική πρόβλεψη ίδρυσης ιδιωτικών «πανεπιστημίων» και η αναγνώριση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων τους, διαφημίζοντας την πραμάτεια τους και δυσφημίζοντας τα δημόσια ιδρύματα.

*Τη φετινή χρονιά η κυβέρνηση με προσεγμένες αρχικά και αμφίσημες δηλώσεις περί «μεταρρύθμισης» και με την κατάλληλη προπαγάνδα προσπάθησε να επιδείξει φιλελεύθερο πρόσωπο για να παραπλανήσει τους περσινούς της «αντιπάλους», αλλά δεν το κατάφερε. Το αποδεικνύουν τα εμπόδια που συνάντησε σε κάθε της βήμα, με εξαίρεση τις εκλογές του διδακτικού προσωπικού, όπου βέβαια αναμένονται αθρόες προσφυγές στο ΣΤΕ, ανεξάρτητα από την όποια απόφαση για την προσφυγή της ΠΟΣΔΕΠ. Ετσι, το Π.Δ. για τα συγγράμματα, ρύθμιση που μειώνει αντί να αυξάνει τη βιβλιογραφία και δεν μπορεί να υλοποιηθεί, αναβάλλεται!

Ο ψευδεπίγραφος πρότυπος γενικός κανονισμός που επιβάλλει τον αυταρχισμό και την ποινικοποίηση σε κάθε ακαδημαϊκή δραστηριότητα έχει ήδη απορριφθεί από την πανεπιστημιακή κοινότητα, που υπερασπίζεται έναν κατ'εξοχήν δημόσιο και ελεύθερο κοινωνικό χώρο.

*Η πρόσφατη επιτάχυνση της επιθετικής πολιτικής, που μάλιστα συνοδεύτηκε από τις γνωστές ύβρεις και αλαζονικές συκοφαντίες εναντίον του δημόσιου πανεπιστημίου, των λειτουργών και των φοιτητών του, ανέδειξε τον υπουργό Παιδείας τουλάχιστον ισότιμο, ως προς την έλλειψη πειστικών επιχειρημάτων, με την προκάτοχό του και δόκιμο τεράλη της πραμάτειας των αδημονούντων «επενδυτικών κεφαλαίων».

*Επίσης, το υπουργείο Παιδείας ξαφνικά απαιτεί εντός προθεσμίας την υποβολή 4ετών επιχειρησιακών σχεδίων (business plans) από τις διοικήσεις των ΑΕΙ προκειμένου να τύχουν χρηματοδότησης. Τα πανεπιστήμια εκβιάζονται φανερά όλα μαζί και υπογείως ατομικά, με πλήρη αδιαφάνεια, να υποκύψουν στο κράτος-αφέντη, προκειμένου να λάβουν ως αντίδωρο την αναγκαία χρηματοδότηση, υπογράφοντας υποτελείς προγραμματικές συμβάσεις σαν να είναι ιδιωτικές εταιρείες! Το υπουργείο, γνωρίζοντας το αδύνατον του εγχειρήματος, ζητιανεύει από τα ιδρύματα να δώσουν ό,τι πρόχειρο έχουν στο συρτάρι τους προκειμένου να σωθεί το γόητρο της κυβέρνησης και του υπουργού! Τέτοιος εξευτελισμός μόνο σε πραιτώρες ταιριάζει!

*Εν κατακλείδι, η κυβέρνηση πρέπει να σταματήσει να παραπλανά τον ελληνικό λαό και να προετοιμάζει «πελάτες» για τις ιδιωτικές εταιρείες.

Το σύνταγμα απαγορεύει σε ιδιώτες να ιδρύουν ΑΕΙ. Τα ΚΕΣ πρέπει άμεσα να κλείσουν αλλά να κλείσουν και τα παράθυρα στους επίδοξους κερδοσκόπους «επενδυτές».

*Η κυβερνητική πολιτική που εκποιεί τα δημόσια πανεπιστήμια έχει απορριφθεί από την κοινωνία και το «κίνημα παιδείας», το οποίο κατάφερε να ανατρέψει ακόμη και την κοινοβουλευτική πλειοψηφία που έδειχνε να διαμορφώνεται υπέρ της αναθεώρησης του άρθρου 16.

Ετσι χάλασαν τα σχέδια της κυβέρνησης, που ήθελε μέσω της συνταγματικής αναθεώρησης να ανοίξει την πόρτα της μεταλλυγειακής εκπαίδευσης στους πολυώνυμους επιχειρηματίες. Μένει να δούμε αν τα ανακλαστικά θα ξεσηκώσουν το κίνημα παιδείας τώρα που δεν μένει πλέον τίποτα όρθιο για να γκρεμίσει η επόμενη κυβέρνηση από το οικοδόμημα της ανώτατης εκπαίδευσης!

* Ο Γ. ΜΑΪΣΤΡΟΣ είναι αντιπρόεδρος της ΠΟΣΔΕΠ.

Ολο και χειρότερα

Του ΓΡΗΓΟΡΗ ΚΑΤΣΙΑΛΑ*

Η κρίση που έχει ξεσπάσει στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης εδράζεται στο παρελθόν αλλά είναι ξεκάθαρο ότι οξύνεται με τη στάση που κρατάει η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί ότι τα προβλήματα που ταλανίζουν τα πανεπιστήμια προϋπάρχουν της σημερινής κυβέρνησης αλλά είναι εξίσου εμφανές ότι η κατάσταση, αντί να βελτιώνεται, χειροτερεύει με πολύ γοργούς ρυθμούς τα τελευταία χρόνια.

*Χρόνια θέματα που κρατάνε τις σχολές μας ομήρους της ακαδημαϊκής υπανάπτυξης που μας χαρακτηρίζει έχουν ενταθεί. Η ανατροπή της συνεχούς υποχρηματοδότησης και αδιαφορίας από την πλευρά της πολιτείας παραμένει αναμφίβολα το κυρίαρχο αίτημα του φοιτητικού κινήματος.

*Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση επιμένει στην τακτική της άρνησης του ουσιαστικού διαλόγου. Και η λύση που προτείνει είναι η αντιδραστική λογική της άνευ όρων παράδοσης του χώρου της παιδείας στο ιδιωτικό κεφάλαιο, εκφραζόμενη κυρίαρχα από την εμμονή στην αναθεώρηση του άρθρου 16, μια αναθεώρηση που προτείνεται ασύνδετα ακόμα και με το ελάχιστο ψήγμα μεταρρύθμισης που θα μπορούσε να κάνει τα τμήματά μας ικανά να αντεπεξέλθουν στις μαθησιακές και επαγγελματικές ανάγκες της σύγχρονης κοινωνίας.

*Παράλληλα, με την κατάθεση και ψήφιση του νέου «νόμου-πλαισίου» εντείνεται η συντηρητικοποίηση στο εσωτερικό των ιδρυμάτων και η ριζοσπαστικοποίηση της διάθεσης της πολιτείας να αντιμετωπίζει κάθε απόπειρα αντίδρασης στην κυρίαρχη πολιτική μέσω της αστυνομικής και ακαδημαϊκής καταστολής.

*Η καθολική συμμετοχή των φοιτητών στις εκλογές για την ανάδειξη των διοικητικών αρχών του πανεπιστημίου είναι το θέμα στο οποίο έχουν στραφεί τα φώτα της επικαιρότητας τις τελευταίες ημέρες. Είναι ένα ζήτημα που

μπορεί να έχει πολλαπλές αναγνώσεις. Μια καλοπροαίρετη προσέγγιση θα μπορούσε να επικεντρώσει στην αμεσότητα της συμμετοχής όλων των φοιτητών στη διαμόρφωση ουσιαστών αποφάσεων και πολιτικών στο χώρο του πανεπιστημίου. Η όψη αυτή της ανάλυσης αποτελεί και τον πυρήνα του προβληματισμού στο χώρο της προοδευτικής σοσιαλιστικής σπουδάζουσας νεολαίας που εκφράζεται κυρίως από την ΠΑΣΠ.

*Δεν μπορούμε όμως να παραβλέψουμε και τη συντηρητική οπτική που εγκολώνει η εφαρμογή του συγκεκριμένου μέτρου και αφορά τη «νομιμοποίηση» που μπορεί να θεωρηθεί ότι δίνεται στον «νόμο-πλαίσιο» συνολικά. Η ανάλυση δεν μπορεί να παραβλέψει και το ενδεχόμενο να οδηγηθούμε στη γενίκευση των φαινομένων που η συγκεκριμένη ρύθμιση επιθυμεί να απαλείψει.

*Πιο συγκεκριμένα, η επικρατούσα κριτική στον υπάρχον σύστημα εκλογής των πανεπιστημιακών αρχών αφορά την υποτιθέμενη σχέση συναλλαγής που το ίδιο το σύστημα δημιουργεί ανάμεσα στους ακαδημαϊκούς δασκάλους και τους συνδικαλιστές-εκπροσώπους των φοιτητών και σπουδαστών.

Ποιος, όμως, μπορεί ρεαλιστικά να εγγυηθεί ότι η απλή εφαρμογή της συγκεκριμένης ρύθμισης δεν θα οδηγήσει στη διάχυση της υποτιθέμενης αυτής διαπλοκής;

*Στην πραγματικότητα κανείς. Το διακύβευμα που μπαίνει και αυτό που οφείλει να μας απασχολήσει είναι πώς θα καταφέρουμε να αποτρέψουμε τη μετατροπή μιας προοδευτικής ρύθμισης σε ένα ακόμα μέτρο συντηρητικοποίησης της κατάστασης. Το ζητούμενο είναι να διασφαλίσουμε την εφαρμογή των αναγκαίων ασφαλιστικών δικλίδων ώστε να μην εκφυλιστεί η κατάσταση.

*Η ΠΑΣΠ θεωρεί ότι παρόλο που η καθολική συμμετοχή είναι πράγματι ζητούμενο για τους φοιτητές, δεν υπάρχουν ώριμες συνθήκες για την εφαρμογή της ρύθμισης σε προοδευτική και αμεσοδημοκρατική κατεύθυνση. Θεωρούμε ότι η αποσπασματική εφαρμογή μπορεί να αποβεί χειρότερη από τη μη εφαρμογή.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η γενικότερη θεώρηση που προεβούμε για την κατεύθυνση που πρέπει να έχουν οι οποιεσδήποτε αλλαγές στο χώρο των πανεπιστημίων και των ΤΕΙ.

*Κύριες συνιστώσες της θεώρησης αποτελούν:

α) η αύξηση της χρηματοδότησης από την πολιτεία τουλάχιστον στο 5% του ΑΕΠ ετησίως,

β) η διοικητική και οικονομική αυτοτέλεια των ιδρυμάτων και η αξιολόγηση των πανεπιστημίων με ακαδημαϊκά κριτήρια.

* Ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΑΤΣΙΑΛΑΣ είναι γραμματέας της ΠΑΣΠ στο ΕΜΠ.

Πολιτική πυγμή για το θεαθήναι

Του ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΣΠΑΘΗ*

Ενώ βρισκόμαστε στο τέλος της φετινής ακαδημαϊκής χρονιάς με τις εκπαιδευτικές και ερευνητικές λειτουργίες στα ΑΕΙ να διεξάγονται κανονικά, η κυβέρνηση της Ν.Δ., διά του υπουργού Παιδείας κ. Στυλιανίδη, δυναμιτίζει το ήρεμο κλίμα, με τις δηλώσεις του για το σοκ που χρειάζεται για να «συνέλθει» η ανώτατη εκπαίδευση.

*Στο πνεύμα αυτό έρχεται να προστεθεί και η απειλή επιβολής κυρώσεων με τη στέρηση των αναγκαίων πιστώσεων, εάν τα ανώτατα ιδρύματα δεν προχωρήσουν άμεσα στην εφαρμογή επίμαχων διατάξεων της ήδη πολυδιαφημισμένης εκπαιδευτικής «μεταρρύθμισης». Με δεδομένο, όμως, το γεγονός ότι πολλές από τις ρυθμίσεις του νόμου 3549/07, των οποίων η εφαρμογή προβλεπόταν με την έναρξη της φετινής ακαδημαϊκής χρονιάς, παρέμεναν ανενεργές και αυτό ουδόλως απασχολούσε το υπουργείο Παιδείας, ποιο είναι το βαθύτερο νόημα αυτής της πολιτικής;

*Πρόκειται, άραγε, για την εκκνοή μιας περιόδου ανοχής εκ μέρους του ΥΠΕΠΘ για την υλοποίηση της εκπαιδευτικής «μεταρρύθμισης» ή για την επιβολή μιας πολιτικής πυγμής στον έλεγχο και την πειθάρχηση των «ανήσυχων» και «ταραχοποιών» στοιχείων που ενδημούν στο ελληνικό πανεπιστήμιο;

*Καμιά από τις δύο αυτές εκδοχές, κατά την άποψή μου, δεν είναι η κατάλληλη για να εξηγήσει κανείς αυτή την πολιτική.

Αυτό που κυρίως απασχολεί την κυβέρνηση τώρα είναι να δείξει αποφασιστικότητα και πολιτική ορμή στην εφαρμογή των μεταρρυθμίσεών της για τις ανάγκες της κεντρικής πολιτικής σκηνής. Να αποδείξει, δηλαδή, στον ελληνικό λαό ότι είναι αποφασισμένη για βαθιές διαρθρωτικές αλλαγές.

*Στις εκλογές του Σεπτεμβρίου οι αλλαγές στην ανώτατη εκπαίδευση ήταν το βασικό επιχείρημα της μοναδικής μεταρρύθμισης που είχε ήδη ψηφιστεί. Ακολούθησε η ψήφιση του ασφαλιστικού νόμου, ως η δεύτερη μεγάλη τομή στην ελληνική κοινωνία, για την οποία τόσο οι εργαζόμενοι που αντιδρούν όσο και τα κόμματα της αντιπολίτευσης στοιχίζονται για να την ανατρέψουν στο στάδιο εφαρμογής της.

*Αποτελεί, λοιπόν, σημαντικό γεγονός για την αξιοπιστία της σημερινής κυβέρνησης η αποστολή ενός μηνύματος προς τον ελληνικό λαό, ότι όχι μόνο έχει την πολιτική βούληση να θεσμοθετεί, αλλά και να εφαρμόζει στην πράξη τις πολυπόθητες «μεταρρυθμίσεις» που έχει ανάγκη ο τόπος.

*Η χρονική στιγμή ήταν κατάλληλη, η συζήτηση για τη συνταγματική αναθεώρηση όπως διεξάγεται σήμερα στη Βουλή δείχνει μια κυβέρνηση τραυματισμένη, αφού τα βασικά στοιχεία της αναθεώρησης, όπως το άρθρο 16, έχουν ακυρωθεί ως αποτέλεσμα των περσινών κινητοποιήσεων.

*Από την άλλη πλευρά οι επικείμενες εκλογές για την ανάδειξη πρυτανικών αρχών σε τρία ιδρύματα θεωρεί ότι αποτελούν προνομιακό πεδίο για να αποδείξει την «αδιέξοδη» αντίδραση φοιτητών και πανεπιστημιακών στην εφαρμογή ενός αποδεκτού, έστω από ορισμένους, δημοκρατικού τρόπου εκλογής, κερδίζοντας την κοινή γνώμη, και οδηγούμενη έτσι σε μια τακτική επιτυχία στην υλοποίηση της πολιτικής της.

*Αυτή είναι η πιο πιθανή ερμηνεία της πολιτικής που ακολουθεί η ηγεσία του ΥΠΕΠΘ, επειδή οι θεσμικές αλλαγές των τελευταίων ετών κανέναν δεν πείθουν, ούτε την ίδια την κυβέρνηση, ότι μπορούν να επιλύσουν τα χρόνια και δομικά προβλήματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Επικεντρώνοντας, για παράδειγμα, την κριτική μας στις τρεις από τις βασικότερες θεσμικές ρυθμίσεις, όπως είναι ο 4ετής αναπτυξιακός προγραμματισμός, ο πρότυπος εσωτερικός κανονισμός λειτουργίας και η πολυδιαφημισμένη αξιολόγηση, πώς μπορεί να πεισθεί ένας καλοπροαίρετος παρατηρητής ότι εκφράζουν ένα ουσιαστικό ενδιαφέρον του ΥΠΕΠΘ για την αναβάθμιση των ΑΕΙ με τον τρόπο και τις προϋποθέσεις που εισάγονται;

*Στις οδηγίες για την κατάρτιση του 4ετούς αναπτυξιακού προγραμματισμού καμία μνεία δεν γίνεται ότι η υπάρχουσα χρηματοδότηση θα αποτελεί την αδιαπραγμάτευτη βάση για κάθε περαιτέρω αναπτυξιακό εγχείρημα.

*Επιπλέον, η απαίτηση για την περιγραφή των περιήφημων εκπαιδευτικών, ερευνητικών και κοινωνικών στόχων των ΑΕΙ χωρίς συγκεκριμένες προδιαγραφές και οριοθετημένο πλαίσιο, μόνο σύγχυση μπορούν να προκαλέσουν. Με εκφρασμένη, μάλιστα, την τάση της κυβέρνησης να συρρικνώνει τον προϋπολογισμό για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, ποιος είναι αυτός που θα κρίνει με ρεαλισμό τις προτάσεις και την επιλεξιμότητά τους, ώστε να προβεί στην περίφημη προγραμματική συμφωνία μεταξύ υπουργείου Παιδείας και ιδρυμάτων;

*Η απόπειρα εφαρμογής της αξιολόγησης, όπως προτείνεται από την Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας (ΑΔΙΠ), θα σημαίνει μια ατέρμονη γραφειοκρατική διαδικασία συλλογής και επεξεργασίας στοιχείων για όλες τις εκπαιδευτικές και ερευνητικές δραστηριότητες, από πλήθος θεσμοθετημένων οργάνων.

Υπολογίζεται ότι σε κάθε ίδρυμα, περισσότεροι από το 60% των υπηρετούντων πανεπιστημιακών είναι απαραίτητο να εργάζονται σε συνεχή βάση και σε βάρος των εκπαιδευτικών υποχρεώσεων, για τη συλλογή στοιχείων και τη σύνταξη σχετικών εκθέσεων, χωρίς ουσιαστικό αντίκρισμα για την εικόνα και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα ΑΕΙ.

Τα όποια αποτελέσματα της «αξιολόγησης» δεν θα χρησιμοποιηθούν για να διορθωθούν τα κακώς κείμενα, αλλά για να μοιραστούν τα κονδύλια.

*Ο πρότυπος εσωτερικός κανονισμός λειτουργίας αποτελεί την κατάργηση στην πράξη της ακαδημαϊκής αυτοτέλειας και του ρόλου των ΑΕΙ. Περιλαμβάνει περιττές επαναλήψεις άρθρων των νόμων που ήδη εφαρμόζονται στα ΑΕΙ, θεσμοθετεί πληθώρα επιτροπών και πειθαρχικών οργάνων για μέλη ΔΕΠ και φοιτητές.

Η απόπειρα εφαρμογής του κανονισμού αυτού θα προκαλέσει τεράστια προβλήματα στο εσωτερικό των πανεπιστημίων.

*Για να πεισθούμε λοιπόν άπαντες, φοιτητές, πανεπιστημιακοί και πολίτες, ότι η κυβέρνηση ενδιαφέρεται πράγματι για την αναβάθμιση των ΑΕΙ, αλλού πρέπει να στρέψει την προσοχή της. Στην αξιοποίηση του αξιόλογου επιστημονικού δυναμικού που υπηρετεί σήμερα στο πανεπιστήμιο.

*Η ευρεία χρήση νέων τεχνολογιών, η εισαγωγή καινοτόμων μεθόδων διδασκαλίας, η καθημερινή άσκηση και εκπαίδευση σε μικρά ακροατήρια, είναι μέτρα που πρέπει άμεσα να εφαρμοστούν. Στόχος όλων πρέπει να είναι η αναβάθμιση των σπουδών και η θωράκιση των ελληνικών πτυχίων από τις επιθέσεις που δέχονται καθημερινά με τη βίαιη εισβολή των ΚΕΣ και κάθε μορφής ιδιωτικών ΑΕΙ, σαν να πρόκειται για τη λυδία λίθο κάθε απόπειρας εκσυγχρονισμού.

* Ο ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΣΠΑΘΗΣ είναι αντιπρύτανης του ΕΜΠ